

sinden almış olup on beşinci âyetteki **sefere** (amelleri yazan melekler) ve otuz üçüncü âyetteki **sâhha** (kulağı sağır edecek şiddetteki ses; kıyamet) kelimelerinden dolayı Sefere veya Sâhha süresi diye de anılır. Fâsılları (م-أ-ا) harfleridir.

Abese süresinin nüzul sebebi olarak şu olay nakledilir: Hz. Peygamber bir gün, Kureys kabilesinin ileri gelenlerinden Utbe b. Rebîa, Ebû Cehil, Ümeyye b. Halef ve Abbas b. Abdülmuttalib ile konuşuyordu; onların müslüman olmalarını istiyor ve bu konuda gayret gösteriyordu. Bu sırada âmâ sahâbilerden İbn Ümmü Mektûm yanlarına gelerek Hz. Peygamber'den kendisine bir âyet okumasını istedi. "Ey Allah'ın elçisi, Allah'ın sana öğrettiklerinden bana da öğret!" dedi ve onun başkalarıyla meşgul olduğunu farketmediğinden bu sözünü birkaç defa tekrarladı. Konuşmasının kesilmesinden dolayı canı sıkılan ve bu hoşnutsuzluğunu yüz ifadeleriyle açığa vuran Hz. Peygamber, onunla ilgilenmeyerek yanındakilere döndü ve konuşmasını sürdürdü. Konuşmasını bitirip kalacağı sırada Abese süresi nâzil oldu.

Sürenin ilk on altı âyetinden meydana gelen bölümü, Hz. Peygamber'i bu tavrından dolayı uyaran ve nasıl davranması gerektiğini açıklayan bir muhteva taşımaktadır; bu hususta diğer sûrelerde de bazı âyetler vardır (bk. el-En'âm 6/52; el-Kehf 18/28). Hz. Peygamber, bu olaydan sonra İbn Ümmü Mektûm ne zaman yanına gelse, "Ey rabbimin beni kendisi hakkında uyardığı kişi, merhaba, hoş geldin!" diyerek onunla yakından ilgilenir, iltifatta bulunur ve ihtiyacını sorardı. Hz. Hatice'nin dayısının oğlu olan İbn Ümmü Mektûm, Bilâl'le birlikte Resûlullah'a müezzînlik yapmıştır. Peygamber hemen her gazâyâ çıktığında Medine'de kalanlara namaz kıldırarak onu görevlendirmiştir (daha fazla bilgi için bk. İBN ÜMMÜ MEKTÛM).

Abese süresinden önceki Nâziât süresi Hz. Peygamber'in bir uyarıcı olduğuna dair ifadelerle son bulurken, bu süre bizzat Peygamber'in uyarılması, ayrıca öğüt ve uyarının kimlere fayda vereceği konusuna dikkat çekerek başlamaktadır. Hz. Peygamber'e, kalpleri öğüt almaya, gerçeği anlamaya yatkın ve arzulu kimselerle ilgilenmesi tavsiye edilirken, dünya nimetleriyle şımararak bir umursamazlık içinde haktan yüz çevirenlere karşı tebliğden öte bir sorumlu-

luk taşımadığı hatırlatılmaktadır. Hak ve hakikatin apaçık ortada olduğu, dileyenin ona talip olabileceği, asıl ilgi gösterilmesi gerekenlerin hidayete ulaşmaya istekli kimseler olduğu ifade edilmektedir. Daha sonraki âyetlerde ise Allah'ın nimetlerinden bahsedilerek insanın nankörlüğü dile getirilmekte, bu nimetler üzerinde düşünmeyen insanların acıklı sonu, kıyametle muhtelif tablolar çizilerek belirtilmektedir.

Enes b. Mâlik'in rivayetine göre bir gün Hz. Âişe, "Âhirette çıplak mı haşredileceğiz?" diye sormuş, Hz. Peygamber de "Evet" diye cevap vermiş. Bunun üzerine Âişe, "Çıplak olmaktan dolayı vah başımıza geleceklere!" diyerek üzülmüce bu sürenin, "O gün herkesin kendine yetecek bir derdi ve işi vardır" meâlindeki otuz yedinci âyeti nâzil olmuştur. Âyetten anlaşıldığına göre, kıyamet günü hiç kimse bir başkasının durumuyula ilgilenmeye fırsat ve imkânını bulamayacak, herkesin derdi başından aşkın olacaktır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübürâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, IV, 205-212; Taberî, *Câmî'u'l-beyân* (nşr. Mustafa es-Sekkâ), Kahire 1373-76/1954-57, XXX, 61; Sa'lebî, *Es-bâbü'n-nüzûl*, Kahire 1388/1968, s. 297; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, *Ahıkâmü'l-Kur'ân* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire 1394/1974, IV, 1905; İbnü'l-Cevzî, *Zâdü'l-mesîr* (nşr. Muhammed Zühayr eş-Şâviş v.dğr.), Dimaşk 1384-88/1964-68, IX, 26-36; *Tâcü'l-'arûs*, "abs" md.; *Kâmus Tercümesi*, "abs" md.; Merâğî, *Tefsîr*, Kahire 1394/1974, XXX, 38-52.

ABDULLAH AYDEMİR

ABHERÜ'L-ÂŞİKİN

(عبر العاشقين)

Rûzbihân-ı Baklî'nin (ö. 606/1209)

aşk ve âşıklar hakkında
Farsça olarak kaleme aldığı
tasavvufî eseri.

Bir önsöz ile otuz bir bölümden meydana gelen eserde ilâhî ve beşerî (hakkî ve mecazî) aşkla âşıkların mahiyeti üzerinde durulur. Başka bir deyişle tasavvufî aşkın bir hikâyesi dile getirilir ve bu aşk esas alınarak sâlik*lerin aşmaları gereken hal ve makamlar izah edilir.

Eserin bölüm ve konu başlıkları Arapça'dır. Birinci bölümde aşk ilâhî, aklî, ruhanî, behimî ve tabii olmak üzere beş kısma ayrılır. Her birinin kısaca

tanımı yapıp mahiyeti, hangi tip insanlarda bulunduğu ve âşık ile mâşuk arasındaki münasebetler belirtilir. Baklî, bu kitabında her şeyi aşk üzerine temellendirir. Âşık-mâşuk münasebetlerini, velâyet, havf, recâ, vecd, yakîn, mükâşefe, müşâhede, muhabbet, şevk ve diğer makamları hep aşk esasına göre yorumlamaya çalışır.

Eserde âyetlere, sûfîlerin her zaman faydalandığı nebevî ve kudsî hadislere, Arapça-Farsça atasözlerine, ayrıca Farsça ve Arapça şiirlere yer verilir. Müellif görüşlerini ispat etmek için âyetleri kendine göre yorumladığı ve pek çok zayıf hadisi, hatta mevzû olanları bile kullandığı görülür. Düşündüğü gibi yazdığı ve muhtemelen yazdıklarını sonradan düzeltme imkânı bulamadığı için lafız mânaya feda edilmiş, dil bilgisi, fesahat ve belâgat kurallarına pek riayet edilmemiştir. Genellikle düz bir nesirle yazılmış olmakla birlikte secilî ibârelere de yer verilmiştir. Arapça cümlelerin Farsça ibâre ve cümleler içinde veya başında yer alması eserin diğer bir özelliğini teşkil eder.

'*Abherü'l-âşîkîn*'in, Muhammed Muîn ve Henri Corbin tarafından Farsça ve Fransızca birer önsöz ve geniş bir hâşiyeler kısmı ile ilmî neşri yapılmıştır (Tahran-Paris 1958). Bu neşirde eserin birinci bölümü H. Corbin tarafından Fransızca'ya tercüme edilmiş ve genel bir değerlendirme yapılarak anlaşılması güç yerler şerhedilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Baklî, '*Abherü'l-âşîkîn*' (nşr. Muhammed Muîn—H. Corbin), Tahran-Paris 1958 [M. Muîn, Farsça önsöz. H. Corbin, *Le Jasmin des Fidèles d'amour*, Fransızca önsöz]; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 735; A. Münzevî, *Fihrist*, Tahran 1349 hş., II/2, s. 1278; Nazif Hoca, *Rûzbihân al-Baklî ve Kitâb Kaşf al-Asrâr'ile Farsça Bazı Şiirleri*, İstanbul 1971, s. 77-78; H. Corbin, *En Islam iranien: aspects spirituels et philosophiques III*, Paris 1972; a.mlf., "*Abhar al-Âşeğin*", *EI*, I, 214-215.

M. NAZİF ŞAHİNOĞLU

ÂBIK

(الابق)

Haklı bir sebebe dayanmadan efendisinden kaçan köle hakkında kullanılan fıkıh terimi.

Âbık kelimesi, Arapça'da "kaçmak" anlamına gelen *ebk* (أبق) kökünden türetilmiş bir sıfat olup *abd-i âbık* (kaçak köle) terkinde kullanılmıştır.